

ΩΜΟΡΦΑ ΔΕΙΛΙΝΑ

Ε είδες ἀπελπισμένη και μούπες : α' Έλα να πάμε εκεί μακριά στους θερισμένους κάμπους να δής τις θημωνιές, που ύψώνονται σ' όλόχρυσα δεμάτια μέσα στ' αλώγια. Έλα να αναπνεύσης τη δυνατή μυρω-

διά του κομμένου χόρτου, και τους θεριστάς έλα να δής που κάθονται και ξεκουράζονται και κυττάζουν το όμορφο δείλι.

Έλα να σου δείξω τις βαροφορτωμένες έληές και τα όλοπράσινα άμπέλια. Έλα να σου δείξω και τον ήλιο, που γέρνει κατακόκκινος πίσω από τα γαλάζια μακρινά βουνά Έλα, να σου μιλήτω για τη ζωή που όργα μέσα σε κάθε πράγμα που θέλει τον ήλιο. Έλα να δής τα λουλούδια πώς σηκώνουν τα κεφάλια των για να δεχθούν τα ύστερα φιλιά του και το έντομο έλα να δής πώς ναρκωμένο κάθεται στα φύλλα της άσπρης καπαρλάς, κουρασμένο από το ξεφάντωμα όλοκληρης μέρας.

Θα σε μάθω να αγαπάς τη ζωή και να ποθής τον ήλιο και να χαίρεσαι. Και τις θλιμμένες σχέψεις, που φέρνει ο κόσμος, θα σε μάθω να μην αφήσης να σε τυρανούν.

Με πήρες από το χέρι και μ' έφερες μακριά-μακριά στα θερισμένα χωράφια. Και είδα ό,τι μούπες και στάθηκα και έκαμάρινα με Σένα τα φουντωμένα και πολύχρωμα δένδρα, τα πολύχρωμα λουλούδια, τα πολυπόικιλα έντομα, τον όλοκόκκινο ήλιο. Και τα βώδια είδα, που σηκώνανε τα κεφάλια των και μās κυττάζανε με τα μεγάλα ύπομνητικά των μάτια, και τους θεριστάς είδα να κάθονται σε μεγάλες πέτρες, έξω από τις καλύβες των και να κυττάζουνε χωρίς να βλέπουν, τ' όμορφο δείλι.

Μα είδα ακόμη εγώ, αλλοίμονο, τα χέρια τα κουρασμένα από τη δουλειά την άκατάπαυστη. Είδα τον Έργάτη της Γής και πόνεσε ή ψυχή μου. Και σούπα πειδ' απελπισμένη κι' άπαρηγόρητη :

«Βλέπεις τα θερισμένα χωράφια και τις θημωνιές που ύψώνονται σε ξανθά δεμάτια ; Είπε ο Κόπος ο Καθημερινός κι' ο άξέκουραστος του Άνθρώπου, που τ' άδωσε και τα στοίβαξε έτσι, και τα βλέπομε έμεις περνώντας.

Και τις έληές τις βαροφορτωμένες τις βλέπεις; Αυτές αύριο τα ίδια κουρασμένα χέρια να τις μαζέψουν από χάμω, ενώ θα φυσά δυνατά ο βορράς και ή βροχή θα πέφτη άκατάπαυστα, και θα τρέμουνε τα παγωμένα δάκτυλα κι' όλα τα μέλη θά ναι μουδιασμένα. Και τα καταπράσινα άμπέλια τα βλέπεις ; δεν θ' άργήση κι' ο ίδιος έργάτης θα σκύθη κάτω από τις πύρινες ακτίνες του ήλιου για να κόψη τον καρπό, που ποιος ξέρει πόσα φονικά κι' άδικοσκοτωμούς δεν φυλάει μέσα του.

Βλέπεις και τον ήλιο τον πανώρηο, που γέρνει κατακόκκινος κι' έμορφαίνει όλα τα γύρω βουνά και τον ούρανο και τον κάμπο ; μα γιατί δε βλέπεις και τα παιδάκια, που τον κυττάζουνε τρομαγμένα γιατί τους προαγγέλλει την νύκτα, τη νύκτα που θα περάσουνε χωρίς φως και θα φοβούνται μέσα στο σκοτάδι ;

Βλέπω το γλυκό ήλιόγευμα εγώ, μα βλέπω και τα ματάκια που το κυττάζουνε μ' άγωνία.

Γι' αυτό θα είμαι απελπισμένη κι' άπαρηγόρητη στην έξοχή με τις μύριες έμορφιές, όπως θαμαι και στις πολιτείες με τ' άψηλά κτίρια και τα μαρμαρένια παλάτια.

Παντού και πάντοτε ή ζωή έχει βάσανα και καύμούς για κείνον, που θέλει να την δη από κοντά, από πολύ κοντά.

LALO DE CASTRO

